

Arrest

nr. 145 224 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 april 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LAMBRECHT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 september 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 17 april 2012 beslist de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Op 25 mei 2012 geeft hij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.09.2011 werd ingediend door :

S., A. (R.R.: xxx)

nationaliteit: Marokko

geboren op (...)1970

adres: (...) 2060 Antwerpen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op zijn lange verblijf in België. Hij verklaart sinds februari 2002 in België te zijn. Echter, hij heeft sinds dan niet geprobeerd een machtiging tot een verblijf van lange duur te verkrijgen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis op 25.09.2009 en dit zeven jaar na zijn verklaarde binnenkomst. Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten op 20.01.2011, waar hij geen gevolg heeft aangegeven. Hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. Het lange verblijf waar betrokkene zich op beroept, wordt bijgevolg niet aanvaard als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst ook naar een medische problematiek, die hem niet zou toelaten om terug te keren naar zijn land van herkomst. Aangezien hij hier geen enkel bewijsstuk van voorlegt, werd dit argument niet in zijn voordeel weerhouden. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt bovendien duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Het hier ingeroepen medische element valt buiten de context van artikel 9bis.

Eventuele elementen van integratie (het feit dat betrokkene in België verblijft, werkbereid is, wat blijkt uit het arbeidscontract dat hij voorlegt, Nederlands leert en verschillende opleidingen heeft gevolgd, perfect Frans spreekt , een huurcontract voorlegt en een grote vriendenkring zou hebben opgebouwd) hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten*

(art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en visum.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) Enig middel : Schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet. juncto de schending van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen:

2.1. Schending van het aangevoerde middel doordat geen toepassing wordt gemaakt van de instructie van 19 juli 2009, zonder te antwoorden op de aangevoerde argumentatie in de aanvraag.

Verwerende partij verwerpt de gevraagde toepassing van de Instructie van 19 juli 2009 met volgende overweging:

(...)

Er kan niet ontkend worden dat verwerende partij systematisch in haar beslissingen invoegt dat ondanks de vernietiging van de Instructie, de administratie er zich toch toe engageert om de instructie verder toe te passen.

Hoewel de instructie van 19 juli 2010 werd vernietigd door de Raad van State, verzet niets er zich tegen dat de administratieve overheid vrijwillig toepassing van de vernietigde instructie. In voorkomend geval dient de beslissing dan ook de bepalingen van de instructie, waarvan zij zelf verklaart deze toe te passen, na te leven (zie ondermeer RvV nr. 47.775 van 3 september 2010).

Er wordt dan ook systematisch toepassing gemaakt van de instructie bij de beoordeling van de verschillende aanvragen.

Verwerende partij kan deze beleidslijn niet zondermeer negeren in haar beslissing.

*De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het rechtszekerheids -en vertrouwensbeginsel, stellen dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan worden opgevat als een vaste gedrags -of beleidsregel van de overheid. Een door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachting moet daarom in de regel worden gehonoreerd (zie in fiscale aangelegenheden: Cass. 3 juni 2002, FJF 2003/1; Cass. 11 juni 2004, FJF nr. 2004/241; Rb. Antwerpen 8 april 2002, Fisc. Koer. 2002, 297; Rb. Brussel 6 september 2002, TFR 2003, 240; Antwerpen 13 december 2002, Fisc.Koer. 2003, 246; Bergen 5 december 2003, FJF 2004/121; SCORIELS, "Le principe de confiance légitime en matière fiscale et la jurisprudence de la Cour de Cassation", J.T. 2003, 301-310; HENDRICKX, C., *Inkomstenbelasting 2002- 2004, in Fiscale Rechtspraakoverzichten, Larquier, Brussel, 29)**

*Een beleidslijn, gemaakte afspraak of rechtmatige verwachting kan alleen voor de toekomst worden gewijzigd (cf. Antwerpen 24 december 1996, FJF 1997, 31; Antwerpen 21 november 2000, FJF 2001, 74; Rb. Brussel 12 oktober 2001, FJF 2002, 61; Rb. Antwerpen 24 juni 2005, Fisc. Nr. 1001/12; Brussel 22 september 2005, Fisc. Nr. 1011/12; Rb. Namen 19 april 2006, Fisc. 1032; M. DE JONCKHEERE, M. MAUS en M. DELANOTE, *Fiscale procedure, die Keure, Brugge, 2007, 14)*.*

Het komt dan ook niet wettelijk voor, dat verwerende partij in al haar beslissingen toepassing maakt van de instructie van 19 juli 2009 ondanks het vernietigingsarrest, doch in huidig dossier weigert hiervan toepassing te maken omdat er een vernietigingsarrest werd gewezen.

Uiteraard behoudt verwerende partij de mogelijkheid om na te gaan of de toepassingsvoorwaarden vervuld zijn. Zo kan verwerende partij nagaan of de aanvraag op grond van criterium 2.8A en 2.8B werd ingediend in de periode van 15 september 2009 tot 15 december 2012. Dit betreft een ontvankelijkheidsvereiste.

Huidige aanvraag blijkt pas ingediend te zijn op 7 september 2011, doch in de aanvraag wordt uitgebreid gemotiveerd waarom verzoeker meent dat in voorkomend geval de laattijdige indiening geen onontvankelijkheid in toepassing van de instructie verantwoord.

De bestreden beslissing verwerpt echter de aanvraag niet omdat deze laattijdig zou zijn ingediend, laat staan dat zij de argumentatie zoals ontwikkeld in de aanvraag beantwoordt/weerlegt.

Verwerende partij beperkt er zich toe te stellen dat geen toepassing kan worden gemaakt van de instructie, omdat deze vernietigd werd (hoewel in andere dossiers wél toepassing wordt gemaakt van de instructie, ondanks de vernietiging).

Deze ongelijk en onredelijke behandeling schendt het aangevoerde middel.

2.2. Schending van het aangevoerde middel doordat als voorwaarde wordt aangevoerd dat de buitengewone omstandigheden niet te wijten mogen zijn aan verzoeker zelf.

In de bestreden beslissing wordt geweigerd om rekening te houden met de lange periode dat verzoeker verblijft in het Rijk, zeggende:

(...)

Verwerende partij verwerpt de lange periode van verblijf in het Rijk als buitengewone omstandigheid, op grond van de loutere bewering dat verwerende partij zelf schuld heeft aan zijn illegaal verblijf.

Artikel 9bis Vw bepaalt :

" In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven".

Hiermee maakt de wetgever een analogie met de vereiste van buitengewone omstandigheden die ook gelden als ontvankelijkheidsvereiste voor een aanvraag op grond van artikel 9bis Vw (L. WALLEYN, "Gezinshereniging na de grote hervorming", T.Vreemd. 2008, 261; zie ook Arbitragehof 19 juli 2005, nr. 133/2005).

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Deze omstandigheden kunnen zowel in België liggen als buiten het Rijk (Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 2006, B.S. 4 juni 2007, p. 7).

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent enkel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (R.v.St., 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003 N° 4).

Bovendien -is het geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene 'onvoorzienbaar' is. Het mag zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden (R.v.St., 3 oktober 2001, nr. 99.424, RDE 2001 N° 115).

Door in huidige beslissing te eisen dat de buitengewone omstandigheid niet te wijten mag zijn aan het gedrag van verzoeker zelf, wordt aldus een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9bis Vw.

Huidig middel is dan ook gegrond. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De Raad merkt op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voor zover de verzoekende partij het vertrouwensbeginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Voor zover het middel gesteund is op het vertrouwensbeginsel, is het niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Daarnaast moet worden gesteld dat het feit dat de verwerende partij in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet hoe dan ook niet kan leiden tot het besluit dat het gelijkheidsbeginsel en artikel 10 van de Grondwet geschonden zijn. De verzoekende partij gaat immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (*cf.* RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Ten overvloede, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten dat zij zich in exact dezelfde omstandigheden bevindt als de situatie waarnaar zij verwijst.

De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partij de bewering dat op de aangevoerde argumentatie in de aanvraag niet werd geantwoord, op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet door te stellen dat de lange periode van verblijf in het Rijk aan de verzoekende partij zelf te wijten is. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat dit motief kennelijk onredelijk zou zijn. Zij betwist immers niet dat de lange periode van verblijf in het Rijk inderdaad aan haar eigen houding te wijten is. Bovendien is de stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Tenslotte stelt de Raad vast dat de overige motieven van de eerste bestreden beslissing niet worden betwist. Deze blijven dus staan. Hetzelfde geldt voor het motief van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat in het geheel niet betwist wordt. Ook deze beslissing blijft dus staan.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk, noch maakt zij aannemelijk dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC